

Truman Capote, *Breakfast at Tiffany's*

Copyright © 1950, 1951, 1956, 1958 by Truman Capote

Copyright renewed 1978, 1979, 1984 by Truman Capote

Copyright renewed 1986 by Alan U. Schwartz

This translation published by arrangement with Random House, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

All rights reserved

© 2011, 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: Entertainmentpictures.com/Northfoto

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

CAPOTE, TRUMAN

Mic dejun la Tiffany/Truman Capote; trad. de Constantin Popescu. – Iași : Polirom, 2012

ISBN 978-973-46-3197-1

I. Popescu, Constantin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

TRUMAN
CAPOTE

Mic dejun
la Tiffany

Traducere din limba engleză
de Constantin Popescu

POLIROM
2012

Al doilea eveniment al zilei a fost tot legat de el. Era spre seară și l-am văzut din nou în timp ce mă duceam să-mi iau cina. Sosise într-un taxi și șoferul îl ajuta să intre în casă, clătinându-se sub un morman de geamantane. Asta mi-a dat din nou de gândit. Până duminică, îmi fierbea capul de-atâtea gânduri.

Apoi tabloul se tulbură și se limpezi în același timp.

Duminica a fost o zi de vară indiană, soarele ardea, aveam fereastra deschisă și am auzit voci pe scara de incendiu. Mag și Holly erau întinse pe o pătură, cu pisica între ele. Părul proaspăt spălat le atârna moale. Erau ocupate: Holly își dădea cu oja pe unghiile de la picioare, iar Mag împletea un pulover.

— După părerea mea, ai n-n-noroc. Măcar atâta lucru știi sigur despre Rusty: e american.

— Să-l ia dracu'.

— *Scumpo*, e război.

— Și când s-o termina războiul pe-aci mi-e drumul, băiete!

— Eu, una, nu gândesc așa. Sunt m-m-mândră de țara mea. Bărbații din familia mea au fost militari de vază. Bunicului Wildwood i-au înălțat statuie drept în mijlocul orășelului.

— Fred e soldat, zise Holly. Dar mă îndoiesc că va ajunge vreodată statuie. S-ar putea totuși. Se spune că omul cu cât e mai prost, cu atât e mai viteaz. Fred e destul de prost.

— Vorbești de Fred, băiatul de la etaj? N-am știut că e militar. Dar chiar pare prost.

— Ahtiat, nu prost. E disperat să-l lase cineva înăuntru, să nu mai stea pe-afară. Dacă te tot zgâiești cu nasul lipit de geam, nu prea ai cum să nu pari prost. Oricum, el e alt Fred. Fred e fratele meu.

— Cum poți să spui despre cineva, c-c-carne din c-c-carnea ta și s-s-sânge din s-s-sângele tău, că e prost?

— Ce să fac dacă e prost?

— Păi, e de prost gust s-o spui. Un băiat care se luptă pentru tine, pentru mine, pentru noi toți.

— Ce-i asta? Publicitate pentru război?

— Vreau doar să știi care e părerea mea. Îmi plac glumele, dar în fond sunt o persoană s-s-serioasă. Mă mândresc că sunt americană. De-asta îmi pare atât de rău de José. Își lăsă jos andrelele. Îl găsești foarte arătos, nu-i așa?

Holly zise „Hm“ și mângâie mustățile pisicii cu pensula de oje.

— Dacă m-aș putea obișnui cu ideea că mă mărit cu un brazilian și o să *ajung* și eu b-b-braziliană... E un mare hop. Nouă mii de kilometri și nici măcar nu știu limba...

— Du-te la școala Berlitz.

— Ce rost ar avea să se predea acolo p-p-portugheza? N-am auzit pe nimeni s-o vorbească. Singura mea șansă e să-l fac pe José să uite de politică și să devină american. Ce prostie să-ți

dorești, ca bărbat, să devii p-p-președintele *Braziliei*. Oftă și își reluă tricotatul. Probabil că sunt moartă după el. Ne-ai văzut împreună. Crezi că sunt moartă după el?

— Cine știe? Spune-mi, te mușcă?

— Să mă muște? întrebă Mag și scăpă din mână o andrea.

— Da, în pat.

— Nici gând. Ar *trebui*? Apoi adăugă, cu un aer reprobator: Dar râde.

— Perfect. Așa se cade. Îmi plac bărbații care văd umorul situației; cei mai mulți nu știu decât să geamă și să gâfâie.

Mag își retrase plângerea; acceptă părerea ca pe un compliment la adresa ei.

— Da, presupun că așa e.

— În regulă. Nu mușcă. Râde. Ce mai face?

Mag numără ochiurile sărite și începuse din nou să tricoteze: unul pe față, altul pe dos.

— Întrebam ce...

— Te-am auzit. Și să nu crezi că nu vreau să-ți spun. Dar mi-e greu să-mi amintesc. Nu mă p-p-preocupă chestiile astea. Așa cum se pare că te preocupă pe tine. Le uit ca pe un vis. Sunt sigură că asta e atitudinea n-n-normală.

— O fi normală, scumpo; eu, una, prefer ceea ce e firesc. Holly făcu o pauză în procesul de vopsire cu ojă roșie a mustăților cotoiului. Ascultă, dacă nu poți să-ți amintești, încearcă să lași lumina aprinsă.

— Te rog să mă înțelegi, Holly. Sunt o persoană foarte, foarte *convențională*.

— Prostii. Ce e rău dacă vrei să te uiți bine la tipul care-ți place? Bărbații sunt frumoși, mulți dintre ei. José e un tip bine și dacă nici măcar nu vrei să te *uiți* la el, aș spune că nu are parte decât de o porție amărâtă de macaroane reci.

— Nu vorbi așa de t-t-tare.

— Nu se poate să fii îndrăgostită de el. Asta e. Ți-am răspuns la întrebare?

— Nu. Pentru că nu sunt o porție de m-m-macaroane reci. Sunt un om cu inima caldă. E trăsătura de bază a caracterului meu.

— În regulă, să spunem că ai o inimă caldă. Dar dacă aş fi un bărbat pe cale să se culce cu tine, aş lua cu mine o sticlă cu apa fierbinte. E mai sigur.

— Pe José n-ai să-l auzi că se plânge, spuse ea cu satisfacție, și andrelele luciră în lumina soarelui. Pe deasupra, *sunt* îndrăgostită de el. Îți dai seama că i-am tricostat zece perechi de șosete în mai puțin de trei luni? Iar asta e cel de-al doilea pulover. Întinse puloverul și apoi îl aruncă în cameră. Ce rost are? Pulovere în Brazilia? Ar trebui să-i tricotez pălării de s-s-soare.

Holly se lăsă pe spate și căscă.

— Trebuie să fie iarnă și pe-acolo câteodată.

— *Plouă*, din câte știu. *Zăpușeală*. *Ploaie*. *Junglă*.

— *Zăpușeală*. *Junglă*. Să știi că-mi place.